विवर्द्धितश्च ऋषिभिर्हव्यैः कव्यैश्च भाविनि। नीतिमत्र विधास्यामि देवि तां कर्त्तुमर्हसि।
गुह्यं चैतत्त्वया कार्य्यं नाख्यातव्यं शुभे क्वचित्। गत्वा नहुषमेकान्ते ब्रवीहि च सुमध्यमे।
ऋषियानेन दिव्येन मामुपैहि जगत्पते। एवं तव वशे प्रीता भविष्यामीति तं वद।
इत्युक्ता देवराजेन पत्नी सा कमलेक्षणा। एवमस्त्वित्यथोक्ते तु जगाम नहुषं प्रति। ४५०
नहुषस्तां ततो दृष्ट्वा सस्मितो वाक्यमब्रवीत्। स्वागतं ते वरारोहे किङ्करोमि शुचिस्मिते।
भक्तं मां भज कल्याणि किमिच्छसि मनस्विनि। तव कल्याणि यत्कार्य्यं तत्करिष्ये सुमध्यमे।
न च व्रीडा त्वया कार्य्या सुश्रोणि मयि विश्वसैः। सत्येन वै शपे देवि करिष्ये वचनं तव।
॥ इन्द्राण्युवाच ॥ यो मे कृतस्त्वया कालस्तमाकाङ्क्षे जगत्पते। ततस्त्वमेव भर्त्ता मे भविष्यसि सुराधिप।
कार्य्यञ्च हृदि मे यत्तद्देवराजावधारय। वक्ष्यामि यदि मे राजन् प्रियमेतत्करिष्यसि। ४५५
वाक्यं प्रणयसंयुक्तं ततः स्यां वशगा तव। इन्द्रस्य वाजिनो वाहा हस्तिनोऽथ रथास्तथा।
इच्छाम्यहमथापूर्व्वं वाहनं ते सुराधिप। यन्न विष्णोर्न रुद्रस्य नासुराणां न रक्षसां।
वहन्तु त्वां महाभागा ऋषयः सङ्गता विभो। सर्व्वे शिबिकया राजन्नेतद्धि मम रोचते।
नासुरेषु न देवेषु तुल्यो भवितुमर्हसि। सर्व्वेषां तेज आदत्से स्वेन वीर्य्येण दर्शनात्।
न ते प्रमुखतः स्थातुं कश्चिच्छक्नोति वीर्य्यवान्। ४६०
॥ शल्य उवाच ॥ एवमुक्तस्तु नहुषः प्राहृष्यत तदा किल। उवाच वचनं चापि सुरेन्द्रस्तामनिन्दितां।
॥ नहुष उवाच ॥ अपूर्व्ववाहनमिदं त्वयोक्तं वरवर्णिनि। दृढं मे रुचितं देवि त्वद्वशोऽस्मि वरानने।
न ह्यल्पवीर्य्यो भवति यो वाहान् कुरुते मुनीन्। अहं तपस्वी बलवान् भूतभव्यभवत्प्रभुः।
मयि क्रुद्धे जगन्न स्यान्मयि सर्व्वं प्रतिष्ठितं। देवदानवगन्धर्व्वाः किन्नरोरगराक्षसाः।
न मे क्रुद्धस्य पर्य्याप्ताः सर्व्वे लोकाः शुचिस्मिते। चक्षुषा यं प्रपश्यामि तस्य तेजो हराम्यहं। ४६५
तस्मात्ते वचनं देवि करिष्यामि न संशयः। सप्तर्षयो मां वक्ष्यन्ति सर्व्वे ब्रह्मर्षयस्तथा।
पश्य माहात्म्यमस्माकमृद्धिञ्च वरवर्णिनि।
॥ शल्य उवाच ॥ एवमुक्त्वा तु तां देवीं विसृज्य च वराननां। विमाने योजयित्वा स ऋषीन्नियममास्थितान्।
अब्रह्मण्यो बलोपेतो मत्तो मदबलेन च। कामवृत्तः स दुष्टात्मा वाहयामास तानृषीन्।
नहुषेण विसृष्टा च बृहस्पतिमथाब्रवीत्। समयोऽल्पावशेषो मे नहुषेणेह यः कृतः। ४७०
शक्रं मृगय शीघ्रं त्वं भक्तायाः कुरु मे दयां। वाढमित्येव भगवान् बृहस्पतिरुवाच तां।
न भेतव्यं त्वया देवि नहुषाद्दुष्टचेतसः। नह्येष स्थास्यति चिरं गत एव नराधमः।
अधर्म्मज्ञो महर्षीणां वाहनाच्च ततः शुभे। दृष्टिञ्चाहं करिष्यामि विनाशायास्य दुर्म्मतेः।
शक्रं चाधिगमिष्यामि माभैस्त्वं भद्रमस्तु ते। ततः प्रज्वाल्य विधिवज्जुहाव परमं हविः।
बृहस्पतिर्महातेजा देवराजोपलब्धये। हुत्वाऽग्निं सोऽब्रवीद्राजन् शक्रमन्विष्यतामिति। ४७५
तस्माच्च भगवान् देवः स्वयमेव हुताशनः। स्त्रीवेशमद्भुतं कृत्वा तत्रैवान्तरधीयत।